

Arrest

nr. 41 070 van 30 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van gemengde origine (Ossetische vader, Georgische moeder), verklaarde omwille van onderstaande redenen uw land verlaten te hebben.

U bent geboren in Digora in Noord-Ossetië in 1976.

U kende problemen omdat uw vader afkomstig was uit Zuid-Ossetië en omdat uw moeder Georgische was.

U bent gehuwd met Kelechsayeva Emma, een Ossetische vrouw afkomstig uit Zuid-Ossetië, en in 2000, 2002 en 2006 kregen jullie telkens een zoon. U voorzag in uw levensonderhoud door het vervoeren van passagiers met een minibus en door twee winkels met kledij. Een familielid van uw vader, Dzhiyoyev Vadim, woonde in Tschinvali in Zuid-Ossetië. Op 6 augustus 2008 ging u samen met uw vrouw en jullie

drie kinderen op bezoek bij hem. Uw vrouw en de kinderen gingen ook op bezoek bij haar neef in Tschinvali terwijl u bij uw familielid bleef.

Op het moment dat jullie naar daar gingen was de situatie heel rustig en waren er nog geen geruchten dat er een oorlog zou beginnen. In de nacht van 7 op 8 augustus 2008 brak echter de oorlog tussen Zuid-Ossetië en Georgië uit.

U bleef tijdens de gevechten ondergedoken bij Vadim in zijn kelder. Het was niet mogelijk om op zoek te gaan of te informeren naar uw vrouw en kinderen die bij haar neef waren. Toen Vadim op 12 augustus 2008 de kelder wou verlaten werd hij neergeschoten door onbekenden. U heeft hem begraven in de kelder en het was uw bedoeling om Tschinvali te verlaten en te voet terug te keren naar Noord-Ossetië. Diezelfde dag 's middags werd u gearresteerd in het bos rond Tschinvali door Ossetische mannen in uniform en u werd naar de kommandatura van Dzhau gebracht. Ze wilden niet geloven dat u onschuldig was. U werd fysiek mishandeld. De volgende dag werd u overgebracht naar de gevangenis van voorarrest in Vladikavkaz (Noord-Ossetië). De autoriteiten in Noord-Ossetië wilden u beschuldigen van medewerking met de Georgiërs. Ze wilden dat u papieren tekende. Ze zetten u onder druk omdat uw moeder Georgische was. U werd meer dan een maand vastgehouden en ondervraagd en mishandeld. U heeft ingevulde en blanco documenten ondertekend onder druk. U werd ook naar het parket gebracht voor ondervraging. U werd tijdens uw arrestatie ook ondervraagd door de FSB. U kreeg nooit een advocaat. Via een kennis die in de gevangenis werkte had u uw vrouw met een briefje op de hoogte kunnen brengen. Het was uw bedoeling om te ontsnappen wanneer ze u nog eens overbrachten naar een andere dienst voor verdere ondervraging.

Toen ze u op 16 september 2008 van het parket voor een ondervraging door de FSB terug naar de gevangenis wilden brengen, heeft u de bewaker, i.e. uw kennis, bewusteloos geslagen en bent u ontsnapt. U had geen keuze dan het land verlaten. U liep naar de markt en daar kwam u toevallig uw buurman Arkadi tegen. Hij was tevens buschauffeur. U legde hem uw situatie uit en hij stemde ermee in u mee te nemen. U zag ook even kort uw vrouw terug en op die manier kreeg u uw rijbewijs en uw intern Russisch paspoort. U weet niet hoe uw vrouw en kinderen uit Tschinvali terug in Noord-Ossetië zijn geraakt.

Diezelfde dag, op 16 september 2008, reisde u in de bagageruimte van de bus van uw buurman mee naar Moskou. Op 17 september 2008 kwam u aan in Moskou waar u opgewacht werd door een vriend, Vitaly. Hij kocht een treinticket en zette u op de trein naar Brest, buiten de Russische Federatie. Uw documenten of treinticket werden onderweg niet gecontroleerd. In Brest werd u bij uw aankomst op 18 september 2008 opgewacht door een vrouw. Om een voor u onbekende reden werden foto's genomen van u. Diezelfde dag vertrok u met haar en een andere man in een Mercedes. De controle onderweg werd door deze vrouw geregeld.

Op 22 september 2009 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs.

Via uw burens heeft u vanuit België contact met uw vader. U belt hem niet persoonlijk omdat u van uw vader weet dat de telefoon wordt afgeluisterd. Men weet u te vertellen dat er steeds huiszoeken zijn bij u thuis en dat de politie u zoekt. Naast de politie wordt u ook gezocht door medewerkers van een andere onbekende dienst. Uw broer Vladimir moest intussen Noord-Ossetië verlaten omdat de politie een wapen in zijn wagen had gegoooid. Ze deden dit omdat ze op zoek waren naar u. Uw echtgenote en drie minderjarige kinderen leven momenteel ergens ondergedoken in Zuid-Ossetië of ergens in de Russische Federatie.

Op 3 juli 2009 stapte u in België naar de politie om klacht in te dienen. U was enkele dagen eerder telefonisch bedreigd op uw gsm. Indien u niet zou terugkeren naar de Russische Federatie zou iemand van uw gezin het slachtoffer worden. U vertelde de Belgische politie dat u bedreigd werd door de plaatselijke maffia in Noord-Ossetië die geld en kledij uit uw winkel stalen. Iedereen die zaken deed werd door hen lastig gevallen. Sinds 2002 kende u problemen met deze groepering die bestond uit criminelen en politiemedewerkers. Toen u bij de politie in uw thuisland klacht wou indienen zei de politie dat ze deze niet aanvaardden. U heeft nooit hogerop klacht ingediend. De leden van deze groepering hebben u ooit geslagen. Hoewel u jarenlang problemen met hen kende heeft u hen nooit betaald. U weet niet hoe ze aan uw nummer in België zijn gekomen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u twee problemen kende, met name vervolging door de (Ossetische en Russische) autoriteiten omdat u gearresteerd werd op 12 augustus 2008 in Zuid-Ossetië waardoor u als een verrader (i.e. samenwerking met Georgië) werd beschouwd en een probleem met een criminele

groepering die u al jaren afperste in Digora en die u ook in België telefonisch bedreigd heeft. Omwille van onderstaande elementen moet het Commissariaat-generaal echter beslissen dat er in hoofde van u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw aanwezigheid in Zuid-Ossetië op het moment dat daar in augustus 2008 de oorlog uitbrak.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u op 6 augustus 2008 met uw gezin op familiebezoek ging in Zuid-Ossetië, meer bepaald Tschinvali, dat de oorlog toen nog niet uitgebroken was, dat er geen geruchten waren dat er iets zou gebeuren en dat er geen spanning was (CGVS 4/8/2009, p.10). U verklaarde verder dat u niet bang of ongerust was om in die periode op bezoek te gaan bij uw oom in Tschinvali, dat jullie van plan waren om er een week te blijven en dat de lucht er heilzaam is voor uw tweede zoon die problemen heeft met zijn ademhaling (CGVS 3/11/2009, p.8). U stelde dat het een rustige periode was, dat de oorlog nog niet uitgebroken was en dat het een grote verrassing was toen de oorlog begon in de nacht van 7 op 8 augustus (CGVS 3/11/2009, p.8).

Uit informatie die beschikbaar is op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er in Zuid-Ossetië al gedurende maanden diverse ernstige incidenten plaatsvonden, o.a. ook in Tschinvali.

Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat de situatie in Zuid-Ossetië in de dagen die voorafgingen aan het Georgisch offensief op 8 augustus 2008 allesbehalve rustig was en dat er geen twijfel was dat een gewapende confrontatie op komst was.

Bovendien blijkt uit deze informatie dat b.v. op 3 en 5 augustus 2008 honderden mensen (vooral vrouwen en kinderen) geëvacueerd werden vanuit Zuid-Ossetië naar Noord-Ossetië en de Russische Federatie.

Aldus is het ongeloofwaardig dat u net in die dagen met uw vrouw en drie minderjarige kinderen op familiebezoek zou gaan naar Tschinvali en dat u niet op de hoogte was van de gespannen situatie, (gewelddadige) incidenten en evacuatie van burgers uit Zuid-Ossetië.

Zoals blijkt uit uw verklaringen is uw toevallige aanwezigheid in Zuid-Ossetië op een moment dat daar een oorlog uitbrak, de oorzaak van het feit dat u gearresteerd, mishandeld en beschuldigd werd van verraad en samenwerking met de Georgiërs. Aldus kan ook aan deze problemen geen geloof worden gehecht.

Ten tweede zijn er nog enkele vaststellingen te maken die de geloofwaardigheid van uw problemen omtrent de gebeurtenissen in Zuid-Ossetië verder ondermijnen.

Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat u op 12 augustus 2008 in het bos werd gearresteerd door Zuid-Ossetische mannen in politie-uniform (CGVS 4/8/2009, p.11).

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat u die dag gearresteerd werd door de Noord-Ossetische autoriteiten (DVZ vragenlijst, pt.2).

Tijdens uw later interview voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u op 12 augustus 2008 gearresteerd werd door mensen in uniform en dat het Ossetiërs waren maar dat u niet weet of het Noord- of Zuid-Ossetische autoriteiten betrof.

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen stelde u dat er maar "een bloed" is en dat het niet uitmaakt (CGVS 3/11/2009, p.10).

Aldus geeft u geen verklaringen waarom u eerst Noord-Ossetiërs, dan Zuid-Ossetiërs en dan Ossetiërs aanduidt als degenen die u gearresteerd hebben.

Tevens is er ook een vaststelling te maken over uw huwelijksdatum.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u getrouwd, gescheiden en opnieuw getrouwd was met uw huidige vrouw, Kelechsayeva Emma.

Toen u gevraagd werd wanneer u een tweede keer huwde, keek u naar de stempel in uw intern paspoort. Op deze stempel is te lezen dat u officieel gehuwd bent op 19 augustus 2008, volgens u in de burgerlijke stand van uw stad Digora (CGVS 3/11/2009, p.3). U verklaarde verder dat uw vrouw dit huwelijk regelde en dat u niet meeging naar de burgerlijke stand omdat u geen tijd had aangezien u altijd moest werken om voor uw drie kinderen te zorgen (CGVS 3/11/2009, p.3). U verklaarde dat uw huwelijksakte bij u thuis ligt (CGVS 3/11/2009, p.3).

Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat u officieel gehuwd bent op 19 augustus 2008 (DVZ verklaring, pt.14).

Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u op dat moment volgens uw verklaringen opgesloten was in de gevangenis van Vladikavkaz gaf u enkel als verklaring dat uw vrouw dat geregeld had.

Toen u gevraagd werd waarom uw vrouw dat regelde op een moment dat u opgesloten zat, gaf u geen duidelijke verklaring en zei u dat uw vrouw ook veel andere zaken deed en dat een huwelijk niet op een dag wordt geregistreerd (CGVS 3/11/2009, p.3).

Het is echter niet geloofwaardig dat de Noord-Ossetische autoriteiten een stempel in uw intern paspoort zouden zetten om uw huwelijk te registreren op een moment dat u in Vladikavkaz in de gevangenis zat, laat staan dat uw echtgenote de noodzaak in zag om net in deze periode jullie huwelijk te laten registreren.

Ook in verband met uw reispaspoort en het ontbreken daarvan is een tegenstrijdigheid op te merken.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u ooit wel een reispaspoort had, maar dat dit vernield werd in een brand in Zuid-Ossetië toen de oorlog daar uitbrak in augustus 2008 (CGVS 4/8/2009, p.6; CGVS 3/11/2009, p.6).

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter gesteld dat uw reispaspoort vernield werd in een brand 4 jaar geleden (DVZ verklaringen, pt.21).

Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u toen nooit over een brand hebt gesproken en dat de tolk het verkeerd vertaald had (CGVS 4/8/2009, p.6). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende.

U verklaarde verder voor het Commissariaat-generaal dat u al sinds 2002 problemen kent met een criminele groepering.

In verband met dit tweede probleem dat u zou gekend hebben, namelijk de bedreigingen van een criminele groepering, i.e. lokale maffia uit Zuid-Ossetië bestaande uit criminelen en politiemedewerkers, moet worden vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding hebt gemaakt van dit probleem en dat u dit pas in België bij de politie heeft gemeld toen deze groepering u hier telefonisch bedreigde.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niets had verteld over uw problemen met die groepering omdat niemand daarrond vragen stelde (CGVS 4/8/2009, p.12).

Aldus moet worden vastgesteld dat u deze criminele groepering zelf niet belangrijk genoeg vond om deze te melden bij aanvang van uw asielaanvraag.

Bovendien stelde u dat u zonder de problemen die het gevolg waren van uw arrestatie in Zuid-Ossetië, u zou proberen overleven met die groepering (CGVS 4/8/2009, p.12).

Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen voor de Belgische politie zoals deze zijn weergegeven in het proces verbaal van 3 juli 2009. In dit proces verbaal staat dat u in september 2008 gevlucht bent uit uw land omdat de plaatselijke maffia u met de dood bedreigd had omdat u een deel van de winkelinkomsten niet wou afstaan aan hun organisatie. U verklaarde voor de politie ook dat u uw vrouw gebeld heeft en gezegd hebt dat ze de woonplaats moest verlaten en onderduiken.

Ofwel heeft u uw land verlaten omwille van uw problemen met de autoriteiten vanwege uw arrestatie in Zuid-Ossetië, ofwel heeft u uw land verlaten omwille van de problemen met de criminele groepering, ofwel omwille van allebei, maar dan moet ook van u verwacht worden dat u voor de Belgische asieldiensten en voor de Belgische politie gelijklopende verklaringen zou afleggen.

Ook zijn er nog enkele vaststellingen te maken die de geloofwaardigheid van uw problemen met deze criminele groepering verder ondermijnen.

Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat ze geld en kledij uit uw winkel namen (CGVS 4/8/2009, p.8-9).

U verklaarde later voor het Commissariaat-generaal dat deze groepering nooit iets van u heeft gestolen (CGVS 3/11/2009, p.15).

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen stelde u eenvoudigweg dat u dat niet gezegd had (CGVS 3/11/2009, p.16). Deze ontkenning is geen afdoende verklaring. U stelde tevens dat deze groepering van u geld wou maar dat u hen nooit betaald heeft (CGVS 4/8/2009, p.8-9). U verklaarde dat u liever dood gaat dan aan hen te betalen (CGVS 3/11/2009, p.14).

U kan het Commissariaat-generaal echter geen verklaring bieden voor het feit dat een criminele groepering die u al jarenlang tevergeefs probeert af te persen zich de moeite zou troosten om u in België telefonisch te bedreigen opdat u zou terugkeren naar de Russische Federatie (CGVS 3/11/2009, p.14).

Gelet op het feit dat ze u al jarenlang afpersen zonder resultaat is het weinig geloofwaardig dat ze u in België telefonisch zouden bedreigen opdat u zou terugkomen naar de Russische Federatie.

Omwille van bovenstaande elementen moet worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met de autoriteiten vanwege uw vermeende betrokkenheid bij het Ossetisch-Georgisch conflict in augustus 2008 en ook niet van uw problemen met de criminele groepering.

Bovendien mag worden opgemerkt dat u in het kader van uw beide problemen geen begin van bewijs neerlegde hoewel dat van u mag worden verwacht.

U bent immers al in België sinds september 2008 en u heeft contacten met uw thuisland. Van iemand die sinds 2002 problemen kent met een criminele groepering en iemand die ontsnapt is tijdens zijn detentie door de autoriteiten, zou men toch mogen verwachten dat hij op enigerlei wijze zou trachten zijn uitgebreide problemen te ondersteunen. In het verlengde hiervan mag worden opgemerkt dat u uw deels-Georgische origine tevens niet ondersteunt.

In verband met de Georgische origine van uw moeder moet worden opgemerkt dat u deze niet ondersteunt met enig bewijs (zoals een geboorteakte) (CGVS 3/11/2009, p.6-7). U schrijft bovendien geen Georgisch en u kan slechts enkele Georgische woorden spreken (b.v. "meisje" en "geld"), i.e. woorden die u niet thuis geleerd heeft maar in het kader van uw werk wanneer u goederen naar Georgië bracht (CGVS, p.7).

Tenslotte is er nog een vaststelling te maken die het Commissariaat-generaal de indruk geeft dat u niet de waarheid vertelt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat uw broer Valery vijf à zes jaar geleden vermoord werd in Digora door een Osseet, Ramonov, vanwege jullie afkomst (Georgische moeder en vader uit Zuid-Ossetië) (CGVS 4/8/2009, p.3).

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat uw broer Valery vermoord werd door Ossetiërs of Georgiërs in 2002-2003 (DVZ verklaringen, pt.30), verklaarde u dat u gezegd heeft dat hij gedood werd door een Ossetiër uit Digora en dat u nooit een Georgiër vermeld heeft (CGVS 4/8/2009, p.3).

Deze verklaring is niet afdoende aangezien uit het administratief dossier blijkt dat u wel degelijk beide etnieën als mogelijke daders heeft gegeven.

Op basis van bovenstaande elementen moet worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, i.e. uw intern paspoort en uw rijbewijs, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten bevatten enkel persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

Bovendien werd de stempel van uw huwelijk die terug te vinden is in uw intern paspoort al besproken in een bovenstaande paragraaf.

Het is tevens opmerkelijk dat u in het bezit bent van uw rijbewijs en uw intern paspoort omdat uw vrouw volgens u in het bezit was van al uw documenten aangezien zij deze tijdens jullie bezoek naar Zuid-Ossetië bijgehouden had (CGVS 3/11/2009, p.3).

Tevens mag ook worden opgemerkt dat u door het Commissariaat-generaal gemeld werd dat de door u vermelde geheugenproblemen en contacten met een psycholoog moesten ondersteund worden met een of ander (medisch) document, iets wat u nagelaten heeft te doen (CGVS 3/11/2009, p.5)."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 januari 2010 een schending aan van de artikelen 52, 57/6 en 48/3 juncto artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij verwijst naar een passage uit het boek "Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993" die stelt dat onjuiste verklaringen op zich geen reden zijn om de status van vluchteling te weigeren.

Verder haalt hij de vluchtelingendefinitie aan zoals bepaald in de artikelen 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; hij verwijst ook naar 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en legt uit wat het element "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt.

Hij stelt dat de verzoeker de bewijslast draagt van de gegronde vrees voor vervolging, maar dat dit niet betekent dat de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden.

Hij verwijst naar een arrest van 12 oktober 1992 van de Vaste beroepscommissie voor vluchtelingen stellende dat verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Verzoeker stelt ook dat men van hem niet redelijk kan verwachten dat hij zijn geboorteakte bij zich heeft, gezien hij is moeten vluchten. Bovendien is het volgens hem niet omdat hij niet voldoende Georgisch spreekt of schrijft dat hij niet van Georgische origine zou zijn.

2.2. De door verzoeker ingeroepen schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 52 en 57/6 van voormelde wet van 15 december 1980, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont hoe deze artikelen zouden geschonden zijn; bijgevolg gaat de Raad daar niet dieper op in.

Wat betreft de stelling van verzoeker argument dat de bewijslast niet zover gaat dat de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, antwoordt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Aangaande het argument dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de status van vluchteling te weigeren, benadrukt de Raad dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In casu stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam aantoont dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en bijgevolg niet kunnen dienen om erkenning van de vluchtelingenstatus te motiveren.

Verzoeker doet geen enkele valabele poging om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen; hij beperkt zich tot louter theoretisch citeren uit een boekwerk en het opgeven van inhoudelijke elementen uit het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zijn verweer dat het niet is omdat hij niet voldoende Georgisch spreekt of schrijft, dat hij niet van Georgische origine zou zijn, is niet onjuist, maar keert zich wel tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij -die noch Georgisch spreekt noch schrijft- beschuldigd werd van "medewerking met de Georgiërs".

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

De Raad herneemt dan de motivering in de bestreden beslissing en schaaft zich hierachter.

De Commissaris-generaal heeft terecht besloten dat van verzoeker de status van vluchteling niet kan worden erkend zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook nog een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en herhaalt hierbij zijn feitenrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn asielrelaas.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE